

Eudia päästi hiljaisen kirouksen kompastuessaan puunjuureen ja lentäessään rähmälleen maahan. Hän katsoi vaistomaisesti ympärilleen, mutta ei nähnyt muita kuin pikkusiskonsa, joka oli hyppinyt polkua hänen edellään, ja kääntyi nyt tuijottamaan häntä tyytymättömänä oloisena. "Olet hidas", lapsi totesi ilman empatian häivääkään. Eudia kömpi pystyyn ja pyyhki likaa mekostaan. Onneksi maa oli jo jäässä. Hän hädin tuskin pääsi pystyyn ennen kuin sisko jo viiletti jo polkua eteenpäin hyppien ketterästi kuin metsäkauris. "Katso", sisko sanoi ja pysähtyi, osoittaen kohtaa maassa, "tuosta on mennyt yksisarvinen." "Eikä ole", Eudia vastasi, "ei niitä ole täällä. Se on vain villihevosien jälki. Tämähänkö sinä halusit näyttää?" Siskon kasvot kirkastuivat, kun tämä sanoi: "En! Tule tänne" Lapsi poikkesi polulta tiheään metsään, puikkelehtien ketterästi tiheiden kuusenoksien alitse. Eudia seurasi häntä työntäen oksia pois tietä. Huurteiset havut tuntuivat silti kylmältä ja inhottavalta kasvoja ja käsiä vasten. "Tässä!", sisko huusi levittäen samalla kätensä osoittamaan kallioista jyrkänteenseinämää. Eudia pääsi tiheimmän kohdan läpi siskon perässä. Ensivilkaisulla Eudia ei havainnut kiviseinämässä mitään erikoista, mutta toisella katsomalla hän havaitsi huurteisten sammaleiden alla kallioseinämässä tasaisemman kohdan. Kumartuessaan katsomaan tasaista kohtaa tarkemmin, hän huomasi paadessa kirjoitusta. "Lue se minulle", sisko pyysi kirkkaalla äänellä. "En minäkään taida osata..." Eudia aloitti vilkaistessaan paatta uudestaan. Kieli ei ollut tuttu. Edes kirjaimet eivät olleet samat kuin yleisessä kielessä. Kirjaimet olivat koukeroisia ja monimutkaisia, eivät lainkaan sellaisia, kuin yleiskielen suorat ja selkeät kirjaimet. "Se on varmaan haltiaa... sinun pitää kysyä Devonilta, hän varmaan osaisi", Eudia selitti siskolleen. Ennen kuin hän oli lopettanut lauseensa sisko lähti pinkomaan kohti heidän kotiaan, epäilemättä etsimään Devonian. Eudia huokaisi, ja raivasi tiensä läpi oksien seuratakseen siskoaan. Kun hän palasi polulle, siskon selkä katosi juuri polun mutkan taakse. Eudia kiihdytti askeliaan pysyäkseen perässä, mutta turhaan. Ketterä lapsi oli pitkässä mekossa kompastelevaa Eudiaa nopeampi. Eudia luovutti, ja lähti kävelemään polkua myöten hitaaseen tahtiin. Maa alkoi hieman sulaa päivän valjetessa, ja muta tuntui ikävältä hänen jalkojensa alla. Ääntäkään ei kuulunut, hiljaisuus oli oikeastaan aika erikoinen, ottaen huomioon, että metsän olisi kuitenkin pitänyt olla täynnä elämää. Eudia unohti sen ajatuksen kun hänen siskonsa tuli vastaan nykyien kädessä Devonian. Devon kumarsi kohteliaasti Eudialle parivaljakon ohittaessa hänet, mutta sen enempää kumpikaan heistä ei kiinnittänyt häneen huomiota, vaan he kiiruhtivat polkua eteenpäin sulavin askelin. Lapset ja haltiat, Eudia ajatteli, molemmat oli selkeästikin tarkoitettu liikkumaan metsässä, häntä taas ei. Eudia kääntyi kuitenkin ympäri, ja seurasi siskoaan ja haltiaa. Hän ei kuitenkaan saanut heitä kiinni ennen kuin vasta takaisin kivipaaden luona. Eudian viimein saapuessa paikalle Devon istui otsa rypyssä kivipaaden edessä, ja kosketteli riimuja kevyesti sormillaan. Ne hohtivat hetken sinistä, erimaallista hehkua, joka sai Eudian tuntemaan olonsa turvatomaksi, ja sammuiivat sitten. "Saatko siitä selkoa?", Eudia kysyi. "Saan... se on lukko. Koodilukko, ja minä en tiedä avainta. Koetan päästä järjestelmän ohitse, mutta se ei ota onnistuakseen", Devon vastasi, katsomattakaan Eudiaan. Nuori haltia oli täysin syventynyt kädessä olevan ongelman ratkaisemiseen. Hän kosketteli toisella kädellään lyhyitä, taakse kammattuja hiuksiaan, kuten hän aina teki ajatellessaan. "Sopiiko jos käyn rukoilemassa tällä välin, tuo näyttää vievän aikaa. Huolehditko sinä Dinasta?", Eudia kysyi, ja sai Devonilta vain muminaa vastaukseksi. Tosiasiassa Eudia ei lainkaan luottanut Devonin kykyyn huolehtia Dinasta, mutta luotti siskonsa kykyyn pysyä turvassa. Vallattomasta luonteestaan huolimatta Dina ei ollut sellainen luonne joka lähtisi liian kauas aikuisesta. Eudia suuntasi takaisin polulle, ja lähti tällä kertaa poispäin kodistaan, kohti järven rantaa, missä hänelle rakas pieni alttari sijaitsi. Polku kapeni ja laskeutui jyrkästi järvenrantaan. Eudia polvistui

pienen kivisen alttarin äärelle ja hiljentyi rukoukseen. Hän rakasti hiljaista aikaa, jolloin hän pystyi vain syventymään ajatuksiinsa. Hän rukoili pitkään; oli jotenkin erityisen vaikeaa saavuttaa rauhan ja rentouden tunne jota hän niin rakasti. Lopulta hän kuitenkin nousi pystyyn, ja lähti kävelemään takaisin polkua myöten, hengittäen samalla metsän tuoksua keuhkoihinsa. Hiljentyminen oli parantanut hänen oloaan todella paljon, ja hän suuntasi takaisin kohti paikkaa, johon oli Dinan ja Devonin jättänyt. "Eudia! Katso, katso!", hän kuuli Dinan huutavan ennen kuin edes näki siskoaan. Työntyessään puiden läpi hän havaitsi Dinan kädessä jotain kiiltävää. Se oli tikari, likaisenakin sen hohde vaikutti olevan toisesta maailmasta. "Se oli haltioiden asekatko, varmaankin sadan vuoden sodan ajalta", Devon selitti. Eudia katsoi paikkaa jossa kivilaatta oli ollut. Se oli väistynyt, ja paljastanut tilan kalliossa. Tilaan oli pinottuna aseita, panssareita ja astioita "Siellä oli varavarusteita haltiasotilaille, ruokaa, ja lääkkeitä. Ruoka ja lääkkeet ovat toki jo pilalla", Devon totesi, edelleen katsoen aukkoa hieman hämmentyneen oloisena. "Saadaanko me pitää ne?", Dina kysyi innostuneena. "Nuo ovat todella arvokkaita..." Eudia sanoi epäröiden. "En usko haltioiden kaipaavan niitä enää. He osaavat tehdä mielin määrin uusia, ja olisivat he ne hakeneet jos tarvitsisivat", Devon sanoi tähyillen haikeasti taivaalle. Siellä pilvien lomasta pilkotti Ilthoria, haltioiden kotimanner. Jo ennen Eudian syntymää haltiat olivat jättäneet tämän maan nostamalla mahtavilla voimillaan koko mantereensa taivasiin. "Minun puolestani nämä ovat sinun", Devon sanoi Dinalle, ja jatkoi: "Sinä ne löysit." Dinan silmät laajenivat ja hän syöksyi tarkastelemaan aarrettaan. "Sinä saat tämän", Dina sanoi hymyillen ja ojensi Eudialle koristeellista tikaria. "Kiitos... mutta en minä osaa käyttää sitä" "Ota se silti", sanoi Devon, ja jatkoi: "voi tulla hetki, jolloin joudut puolustamaan itseäsi, ja silloin ase on parempi kuin ei asetta" Eudia otti aseensa käteensä. Se oli kevyt, ja upeasti koristeltu, todellinen taideteos. "Kiitos", Eudia sanoi siskolleen, joka vain hymyili leveästi. "Tämä on sinun", Dina sanoi, ja otti katkosta miekan, ja ojensi sen Devonille. Haltia vaikutti häkeltyneeltä, ja hänen poskensa punehtuivat. "En ole koskaan omistanut mitään näin arvokasta... kiitos", Devon sanoi, ja kumarsi syvään Dinalle. Devon sulki katkon oven painelemalla kivipaateen kirjoitettuja riimuja ja sanoi: "Palataan hakemaan loput myöhemmin, emme pysty kantamaan paljoa enempää" Eudia ja Dina nyökkäsivät ajatukselle, ja kolmikko lähti kävelemään kohti kotia. Eudia tarkasteli samaansa kaunista lahjaa, ja hymyili. Ainakin se oli eksoottinen asuste. Devon vaikutti edelleen täysin hämmentyneeltä saamastaan lahjasta ja piteli miekkaa kaksin käsin ikään kuin se olisi lasia ja voisi hajota, vaikka todellisuudessa se oli kovempaa ja kestävämpää materiaalia kuin koko ihmiskunta kykeni edes valmistamaan. Eudia näki jotain nopeaa näkökenttäänsä oikeassa laidassa, ja väisti vaistomaisesti nopealla sivuaskelilla. Väistö kuitenkin sai hänet menettämään tasapainonsa ja hän kaatui maahan. Kun hän kääntyi katsomaan, hänen koko sydämensä jäähmettyi pelosta. Hänen edessään seisoivat viisi metriä korkea lohikäärme, joka samalla käänsi huomionsa Devoniin, joka oli käyttänyt tilaisuuden, ja lyönyt sen kylkeen pienen haavan. Eudia veti syvään henkeä sydämensä hakatessa kuin pyrkien ulos hänen rinnastaan. Mistä tuo oli ilmestynyt? Se oli vaikuttanut tulevan tyhjältä suoraan heidän päälleen. Eudia tunsu ilman pakenevan keuhkoistaan äkillisen impulssin osuessa häneen. Hän lensi maahan kymmenen metrin päähän lähtöpaikastaan, kuitenkin laskeutuen riittävän pehmeästi että mihinkään ei sattunut kovaa. Devon oli käyttänyt hämmäntäviä kykyjään hänen ja Dinan työntämiseen kauemmaksi. "Juokse, pian! Anna evakuointikäsky, sytytä torniin tuli!", Devon huusi Eudialle. Eudia nappasi Dinan kädestä kiinni ja lähti juoksemaan kohti kotia niin lujaa kuin suinkin pystyi. Eudian mekko tuli koko ajan tielle, ja hän meinasi kaatua useaan otteeseen jo heti alkumetreilla. Hän irrotti kätensä Dinan kädestä kerätäkseen mekkonsa syliinsä, ja uskaltautui katsomaan taakseen. Lohikäärme ei seurannut

heitä. Eudia kiihdytti tahtia vielä entisestään, ja nyt jopa Dinalla tuntui olevan vaikeuksia pysyä perässä. Eudian keuhkot tuntuivat halkeavan, ilma ei riittänyt. Silti hän ei hidastanut. Veren maku nousi suuhun ja vatsaa alkoi pistämään. Eudia katsoi jälleen taakseen, mutta lohikäärmettä ei näkynyt enää puiden takaa. Se toki saisi heidät lentämällä helposti kiinni jos haluaisi, mutta syystä tai toisesta pysytteli maankamaralla. Eudia ja Dina pääsivät kotinsa Idänpiikin linnoituksen porteille. Ne olivat auki, ja Eudia suuntasi niistä suoraan sisään. ”Mihin teillä on kiire?”, kysyi vartija hieman hämmentyneen oloisena. ”Metsässä on... lohikäärme”, Eudia sopersi, pystyen hädin tuskin puhumaan hengästykseltään. ”No ei varmasti ole”, sanoi vartija ja jatkoi: ”Tornissa on ollut vartija koko ajan, hän olisi varmasti nähnyt jos sinne olisi lentänyt jotain niin isoa” Eudia ymmärsi, että oli turha väitellä vartijan kanssa ja suuntasi sen sijaan sisäpihan lävitse etsimään isäänsä. Pois kiiruhtaessaan hän kuuli miten vartijat vitsailivat keskenään heikkohermoisista naisista. Hän kiiruhti huoneiden läpi ruokasaliin, sillä siellä isä vietti isoimman osan aikaansa. Ruokasalin ovesta läpi törmätessään hän havaitsi, että hänen isänsä, äitinsä, isoveljensä sekä korkea-arvoisen näköinen vanha nainen katsoivat häntä erittäin paheksuvan oloisena. ”Isä... metsässä on lohikäärme” Hänen isänsä kurtisti kulmiaan, mutta sanoi sitten: ”Älä nyt hyvä tyttö hulluja puhu, ei siellä voi olla lohikäärmettä ilman, että tietäisimme siitä” Ikääntynyt vieras näytti erittäin paheksuvalta, ja hänen veljensä vaikutti kiehuvan raivosta. Se ei ollut kovin selkeää, mutta Eudia tunsii veljensä ja tunsii tästä huokuvan piilotetun vihan. Hänen äitinsä nousi tuoliltaan ja käveli ovelle Eudian luo, ensin kuitenkin kumartaen vieraita kohti, ja sanoi: ”Suokaa anteeksi tyttäreni käytös” Äiti veti hänet huoneen ulkopuolelle. Eudian silmiin nousivat kyynelleet. Eikö kukaan uskonut häntä? ”Rakas, tämä on erittäin tärkeä neuvottelu Aaronin avioliitosta. Jos Aaron pääsee naimisiin kreivitär Lochten tyttären kanssa, suvullamme on mahdollisuus päästä käsiksi heidän sukunsa hopeakaivoksiin.” Äiti lähti johdattamaan Eudias käyttävää myöten huoneesta poispäin, kietoen samalla kätensä kyynelehtivän tyttärensä ympärilleen. Eudia tunsii kehonsa tärisevän hallitsemattomasti. Heidän tultuaan käyttävän päässä olevalle ikkunalle Eudia kuitenkin jähmettyi. Metsässä roihusi tulipalo. Äiti huomasi saman myös, ja Eudia tunsii tämän jähmettyvän ympärillään. Äiti lähti saman tien kiiruhtamaan käyttävää takaisin kohti huonetta, missä isä ja muut aterioivat. Naisen arvokkuus ei siltikään sallinut tämän juosta, mutta siitä huolimatta äiti liikkui nopeammin kuin Eudia oli koskaan nähnyt tämän liikkuvan. Äiti kumartui kuiskaamaan jotain isän korvaan, ja viestin kuultuaan isä nousi saman tien tuoliltaan, ja kumarsi kreivitär Lochtelle sanoen: ”Pahoittelen suuresti työkeyttäni, mutta minua tarvitaan toisaalla”, ja juoksi ulos ovesta.” Kreivitär tuhahti ärsyyntyneen oloisena, mutta vaikutti myös aavistuksen huolestuneelta. Kreivittären vieressä istui valkoiseen mekkoon pukeutunut nuori nainen, ja tämä nousi ylös Eudian isän perässä, kumarsi kreivittärelle ja sanoi: ”Suokaa anteeksi” Eudian siirryttyä isänsä perässä oven ulkopuolelle, tämä nuori nainen pysäytti hänet ja kysyi: ”Näitkö tosiaan lohikäärmeen?” ”Näin! Se on tulossa tänne!”, Eudia vastasi ahdistuneesti. Nainen painoi päänsä maata kohti ja henkäisi syvään. Hänen kehonsa vapisi hetken aikaa kuin pelosta, mutta sitten hän nosti päänsä pystyyn ja sanoi: ”Sitten se on niin”, ja lähti kävelemään ulospäin. Eudia tiesi, että hänen olisi pitänyt palata takaisin sisälle, ja mennä kellariin, sillä se oli kaikkein turvallisin paikka. Jokin sai hänet kuitenkin seuraamaan valkoasuista naista ulos. Ikkunan kohdalla hän jähmettyi näyn edessä. Lohikäärme oli tosiaan tulossa Idänpiikkiä kohti. Se oli ilmeisesti juuri noussut lentoon metsästä, sillä se oli vielä tulipalon yläpuolella. Se oli kuitenkin tulossa heitä kohti, siitä ei ollut epäilystäkään. Valkoasuisen naisen kasvoilla välähti pelko ja epätoivo. Sen jälkeen hän kuitenkin kurtisti kulmiaan. ”Se on haavoittunut”, nainen totesi. Eudia katsoi jälleen heitä kohti lentävää kauheutta. Siltä tosiaan puuttui toinen jalka, ja sen torsossa näkyi joitakin

viiltoja. Jalan tyngästä valui verta. Devon-parka ei ollut päästänyt mokomaa hirvitystä helpolla. Eudian täytti viha kun hän ajatteli, että se kammotus oli ehkä tappanut hänen kasvattiveljensä. Ulkona vallitsi täysi kaaos. Vähät sotilaat yrittivät kerätä taisteluvälineitään. Ympäröiviltä maataloilta tuli ihmisiä pelkät vaatteet mukanaan suojaan. Eudia katsoi poispäin, kun lohikäärmeen tulinen henkäys imaisi sisään epänormin suojaan tulossa olleen perheen. "Heidän pitäisi käyttää noita varsijousia", valkoasuinen nainen sanoi, ja jatkoi: "Ne ovat ainoat aseet täällä, joilla on edes mahdollisuus läpäistä tuon lohikäärmeen suomut" Nainen osoitti Idänpiikin kolmessa tornissa olevia isoja staattisia varsijousia. Vain yhdessä oli miehitys. Miehistö ampui pitkän ja paksun nuolen kohti lähestyvää lohikäärmettä, mutta se meni ohi isolla marginaalilla. "Miten Devon sitten onnistui haavoittamaan sitä pelkällä miekalla", Eudia kysyi, mutta tajusi saman tien, että Devon oli tietenkin käyttänyt Dinalta saamaansa haltioiden tekemää asetta. Sellaisia ei valitettavasti ollut enempää. Eudia toivoi kaikesta pelosta huolimatta, että Dina ja Devon olisivat kunnossa. Dina oli jäänyt hänen jälkeensä heidän saapuessaan Idänpiikkiin. Lohikäärme oli jo aivan lähellä. Se kaarsi linnoituksen vastakkaiselle laidalle, kuin missä Eudia oli, ja suuntasi tulisuihkun kohti muurin laidalla olevia sotilaita. Sotilaat yrittivät väistää, ja osa ehtikin, mutta osasta ei jäänyt jäljelle muuta kuin hehkuva metallinpala, joka oli ollut heidän panssarinsa. Varsijousitornin miehistö ampui toisen laukauksen kohti lohikäärmettä. Tällä kertaa se osui, ja nuoli upposi lohikäärmeen ihoon. Ei kuitenkaan kovin syvälle, ja lohikäärme ei vaikuttanut välittävän. "Se menettää koko ajan verta, tässä on vielä toivoa. Minun pitää päästä tuonne torniin, osaatko neuvoa mistä?", valkoasuinen nainen sanoi vilkaisten Eudiaa. Eudialla kesti hetki rekisteröidä naisen sanat, mutta ymmärrettyään mitä tämä oli sanonut, hän lähti johdattamaan naista kohti tornia. Eudia puikkelehti muurin harjaa myöten lohikäärmettä käsijousilla ampuvien sotilaiden välitse. Heidän nuolensa kimpoilivat lohikäärmeen suomuista vahinkoa tekemättä. He joutuivat ylittämään kohdan johon lohikäärme oli aiemmin hyökännyt. Kivinen muuri oli aivan hiiltynyt, ja palaneen lihan kitkerä haju sai Eudian silmät kirvelemään, ja ajatus sotilaiden kohtalosta hänet lähes oksentamaan. Eudia kuitenkin jatkoi matkaansa, ja valkoasuinen nainen seurasi aivan hänen kannoillaan. Eudia pääsi tornin juurelle ja lähti kiipeämään portaita. Valkoasuinen nainen kiirehti hänen ohitseen ja harppoi portaita kaksi askelmaa kerrallaan. "Mitä sinä teet täällä", kysyi yksi sotilaista valkoasuiselta naiselta. Sotilaat eivät ilmeisesti olleet edes huomanneet Eudiaa. "Ampukaa niitä nuolia. Se ei voi kestää enää kauaa, se menettää jo korkeutta", nainen sanoi päättäväisesti, jättäen kysymyksen hänen olennaisuudestaan huomiotta. Varsijousen miehistö sai jälleen nuolen ladattua, ja ampui sen kohti lohikäärmettä. Se osui, mutta vain vinosti, eikä uponnut kovinkaan syvälle. Ja lohikäärme iski siipiään nostaakseen korkeuttaan. Sen pää oli nyt heidän torninsa tasalla ja se katsoi heihin. Ennen kuin kukaan muu kuin Eudia ja taaimmainen sotilaista oli ehtinyt huoneesta portaiden suojaan, lohikäärme oli suunnannut tulisen henkäyksensä heihin. Eudia hyppäsi paniikissa useamman askelman alas, ja heittäytyi makuulleen, suojaten päänsä käsillään. Kuumuutta ei kuitenkaan tuntunutkaan. Eudia katsoi, ja näki vain hohteen, kun valkoasuinen nainen oli muodostanut hopeisena hehkuvan kilven heidän eteensä. Myös sotilaat katsoivat pois loisteesta sokaistuneena. Eudia ei ollut koskaan nähnyt kenenkään käyttävän mitään erikoisia voimia noin suuressa mittakaavassa. Nainen seisoi suorana, vaikka lohikäärme jatkoi tulen sylkemistä heidän päälleen huomattuaan, että hyökkäys oli torjuttu. Tuli muuttui vielä kerran intensiivisemmäksi, ja kipinöitä ja savua kulkeutui kilven reunojen ohitse Eudian kasvoille saaden hänet yskimään, mutta sitten se loppui. Myös hopeinen kilpi katosi, ja valkoasuinen nainen kaatui taaksepäin, jääden maahan makaamaan kiviselle lattialle. Tornin reunat olivat hiiltyneet mustiksi, mutta varsijousi ja sen miehistö olivat kunnossa. Yksi

ampujista käytti tilaisuuden ampuakseen nuolen lohikäärmeen rintaan. Osuma oli hieman heikko, ja nuoli porautui lohikäärmeen ihoon vain osittain, mutta useat vammat vaikuttivat viimein väsyttäneet sen. Se yritti lyödä korkeutta siivillään, mutta ei enää noussut, vaan kääntyi hitaaseen liitoon alaspäin. Se hengitti tulta viimeisen kerran muutamiiin epäonnisiin sotilaisiin muurin reunalla, mutta liiti sen jälkeen kohti Idänpiikkiä ympäröivää niittyalueita ja putosi sinne tömähtäen. Alueen valtasi hiljaisuus. Sitten sen rikkoi yhden sotilaan voitonhuuto, johon muut yhtyivät riemuiten. Eudiakin kohotti kätensä ilmaan ja päästi ulos onnellisen huudon. Valkoasuinen nainen tuli tajuihinsa, ja kurotti maahan vierelleen pudonneen sauvansa, ja nousi ylös hoippuen siihen tukeutuen. Hän lähti alas portaita näyttäen siltä, että voisi kaatua hetkenä minä hyvänsä. Määrätietoisuudesta, joka hänellä oli aiemmin ollut, ei ollut tietoaakaan. Eudia juoksi naisen ohitse portaita alas. Riemu lohikäärmeen päihittämisestä oli vaihtunut huoleen hänen perheensä kohtalosta. Isä oli ollut ulkona antamassa komentoja joukoille. Dina ja Devon olivat edelleen kateissa. Eudia näki isänsä pihalla tultuaan ulos tornin portaikosta, ja heilutti tälle kättään. "Eudia! Miksi et ollut kellarissa!", Isä kysyi, ottaen kuitenkin samalla Eudian halaukseen. "Minä en... ehtinyt", Eudia sopersi, eikä isä onneksi kysynyt enempää, vaan lähti auttamaan haavoittuneita. Dina säpsähti tuntiessaan puraisun kädessään. Hän katsoi alas, ja näki kookkaan, harmaanvalkoisen, pystykorvaisen koiran. Koira nyki häntä kädestä. Eudia otti askelia, ja koira irrotti hänen kädestään, ja heilutti häntäänsä. Eudia seurasi koira. Eudia huomasi myös valkoasuisen naisen seuraavan itseään. Koira johdatti hänet ulos Idänpiikin takaportista ja niitylle. Eudialta pääsi kirkaisu, kun hän näki heinien keskellä makaavan kauttaaltaan verisen Devonin. Hänen rinnastaan törrötti nuoli, ja hän yski verta, kuin yrittäen sanoa jotain, mutta mitään ymmärrettävää ei tullut Eudialle asti. Veren rautainen haju leijui ilmassa. Valkopukuinen nainen syöksyi hänen ohitse Devonin vierelle, hänen käsiinsä syttyi hehku, ja hän koetti tukkia verta vuotavia haavoja Devonin rinnassa. Eudia pystyi ainoastaan tuijottamaan kauhuissaan hetken, sitten hän polvistui myös veljensä vierelle, ja laittoi käden tämän otsalle. "Me tapoimme sen paskiaisen, tiedätkös", hän sanoi hiljaa veljelleen. Devonin toiselta suupieleltä oli erotettavissa hymy. Valkoasuinen nainen työskenteli hiljaa, poisti nuolen, ja hitaasti verenvuodot vaikuttivat tyrehtyvän. Devon kuitenkin sulki silmänsä, eikä enää vaikuttanut reagoivan Eudiaan. Eudia painoi päänsä, ja kyynelät tulvivat hänen silmiinsä. Devon oli vain pari vuotta häntä vanhempi, ja vaikka hän ei ollutkaan Eudian fyysinen veli, hän oli aina ollut sitä henkisesti tasolla. Valkoasuisen naisen kulmakarvojen väliin ilmestyi hienoinen ryppy, ja hän sanoi: "Hänen vammansa eivät ole tavallista laatua... pystyn estämään häntä kuolemasta pitämällä hänet eräänlaisessa unenomaisessa tilassa, mutta en parantamaan häntä kokonaan" Nainen vaikutti olevan aidosti pahoillaan siitä, ettei pystynyt tekemään enempää. Eudialle kuitenkin jo tieto siitä ettei Devon ollut kokonaan kuollut, vaikka hän ei edes vaikuttanut hengittävän oli uskomaton helpotus. Hän ei olisi uskonut naisen sanoja, ellei olisi nähnyt mitä tämä oli tehnyt tornissa. Nainen vaipui jälleen käsiensä varaan, ja roikotti päätään väsyneesti. Eudia ojensi tälle käden. Nainen tarttui siihen, ja nousi pystyyn nojaten sauvaansa. "Pystytkö sanomaan mitään tästä", nainen kysyi Eudialta näyttäen Devonista irrottamaansa nuolta. Eudia ei kiinnittänyt naiseen huomiota, vaan keskittyi katsomaan veljeään. "En voi auttaa häntä nyt enempää, voimani ovat liian lopussa", nainen sanoi, ja työnsi nuolen lähemmäksi Eudiaa. "Se on nuoli" "Niin. Tänne hyökkäsi lohikäärme. Emme nähneet yhtäkään vihollissotilasta missään. Kuitenkin joku on ampunut tuota miestä nuolella. Kiroitulla sellaisella. Kenellä on lohikäärmeitä?" "Kääpiöillä on lohikäärmeitä, ja heillä olisi syy hyökätä", Eudia vastasi. "Vaan kääpiöillä ei ole mitään kykyä energioiden kanavointiin. Se, joka kirosi sen nuolen ei voinut olla kääpiö. Ja kääpiöt eivät käytä jousia, vaan varsijousia, joilla ammutaan erilaisia ammuksia. Kuitenkin, on

tiedossa oleva asia, että vain kääpiöillä on käytössään lohikäärmeitä. En pidä tästä”, nainen sanoi. "Lohikäärme ilmestyi myös suoraan meidän päällemme, emme nähneet sen tulevan", Eudia lisäsi